

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี



19 ธรรมะ

บทที่ 12.6 ฟรังตาม ฉันทอบ-นั่งสมาธิแล้วได้อะไร

www.boonyapalung.com

บทที่ 12.6 ฝรั่งถาม ฉันทอบ-นั่งสมาธิแล้วได้อะไร



ฝรั่ง : “ซำมลิต วันทั้งวัน ฉันทเห็นซำมลิตนั่งหลับตามั่ง เดินไปเดินมามั่ง อ่านหนังสือมั่ง วนเวียนไปมาอยู่ อย่างนี้ ไม่มีอะไรทำรีไร หรือบวชมาแล้วต้องทำเช่นนี้”

พระอาจารย์ : “นั่นละ ฉันทกำลัง “ทำ” อยู่

ฝรั่ง : “ทำอะไร ฉันทไม่เห็นมันจะเกิดประโยชน์อะไร ขึ้นมาเลย นั่งๆ เดินๆ เดินๆ นั่งๆ แล้วมานั่งอ่านหนังสือ จะมาบอกว่า กำลังทำงานอยู่ นี่มันโกหกกันแล้ว”

พระอาจารย์ : “นั่นแหละงานของฉันท ในการบวชเข้ามาเป็นพระในศาสนา”

ฝรั่ง : “หยั่งงี้ พระก็เอาเปรียบคนในสังคมนะสิ ขี้เกียจทำงาน นั่งๆ นอนๆ เดินไป เดินมา แล้วไปขอเขากิน”

พระอาจารย์ : “นี่แหละขยันทำงาน มากที่สุดของฉันทแล้วละจิบ ถ้าขยันมากไปกว่านี้ ฉันทก็จะพบกับความลำบากมากไป ทำให้เข้าธรรมชาติได้ยาก”

ฝรั่ง : “ซำมลิตพูดตลกอีกแล้ว ถ้าหากการทำอย่างงี้ เป็นการ ทำงานที่ขยัน ศาสนาพุทธก็เป็นศาสนาที่เอาเปรียบคนอื่นมากๆ”

พระอาจารย์ : ถ้าทางโลกหมายถึงทั่วๆ ไปก็อาจมองได้ว่าเอาเปรียบ แต่สำหรับฉันทหากมองด้านเดียวกับทางโลก “ฉันทกำลังเสียเปรียบ”

ฝรั่ง : “ซำมลิตจะเสียเปรียบได้ยังไง ไม่เข้าใจ ในเมื่อไม่ต้อง ทำงานอะไรเลย แถมมีคนรอเอาอาหารใส่ถุงให้กินฟรีๆ ทุกๆ เช้า ทุกๆ วัน”

พระอาจารย์ : เดิมฉันทมีครอบครัว ลูกฉันทยังเล็ก เป็นเด็กชายหญิง น่ารักทั้งคู่ ภรรยาฉันทก็สวย งานการฉันทก็มี การศึกษา แกกกับฉันทก็น่าจะพอๆ กัน มีเงินมีทองอยู่กันอย่างสบาย เมื่อฉันทได้เข้ามา บวชเป็นพระ

ฉันทได้พบความจริงหลายอย่างที่ฉันทไม่เคยนึกว่าจะมี จึงมี ความรู้สึกที่ว่า “ฉันทหลงป่าซะแล้ว” ตามที่เคยคุยให้ แก่ฟัง ฉันทสละความสุข ตรงนั้น มานั่งๆ เดินๆ อ่านหนังสือเป็นลายแทง ก็เพื่อจะหาทางออกจาก “ป่า”

ขณะที่แก็เห็นฉัน เดินไปเดินมา เกือบๆ จะทั้งวัน แลมกลางคืนเข้า ให้อีกก่อนคืน ยันรุ่งเช้า “ฉันกำลังหาทางออกจากความหลง ้วย”

ฝรั่ง : “ซำมลิต หลงป่าอะไร แล้วเสียเปรียบยังงิ ไม่เข้าใจจริงๆ”

พระอาจารย์ : ฉันหลง “ความอยาก” ัง อยากไปทุกอย่าง ที่มันทิมเข้า มาทางตา ที่มันแทงเข้ามาทางหู ที่มันจิมเข้ามาในจมูก และไอ้ที่มัน กระแทกเข้าไปสู่นปาก ด้วยรสซาบซ่าน ตลอดจนสัมผัสทางกาย ฟุง ตรงเข้าไปสู่ข้างใน คือ ใจ หรือความคิดที่บรรจุอยู่ในสมองของแก็ ัง

ฉันหลงมันอย่างนี้ ฉันจึงเสียเปรียบแก็ เสียเปรียบคนทั้งโลก ที่ฉัน ได้เกิดมาเป็นคนเช่นกัน มีเงิน มีครอบครัว เพื่อนฝูง และความสบายทาง วัตถุอย่างนี้ แต่ต้องอดใช้มัน ให้เกิดความสบาย สมบูรณ์พูนสุข อย่างที่ แก็เสพอยู่ เพราะฉันไม่ยอมหลงในความอยากอีกต่อไป

อย่างงี้ ฉันยัง ไม่เสียเปรียบแก็หรือคนทั้งโลกอีกหรือ ไอ้ทั้งหมดที่พูดให้ฟัง นั้นมันเป็น เครื่องมือ เครื่องต่อให้ ฉันหลงป่า มันเป็นป่าทางอารมณ์ เป็นป่าความ อยาก ที่เกิดขึ้นภายในใจ แก็เองก็เคยหลงป่า แล้วรู้สึกยังงิ แก็ยอมรู้ ฉันเองเมื่อรู้สึกว่ “หลง” ฉันก็รู้สึกไม่ต่างจากแก็ แตกต่างกันแค่ ของแก็ มันเป็นป่าไม้ ของฉัน มันเป็น “ป่าอารมณ์”

ฝรั่ง : “ว้าว ...ฉันเข้าใจในความหมายแล้ว ภาษาอังกฤษของ ซำมลิตไม่ดี ทำให้ฉันไม่เข้าใจ จริงๆ แล้ว เป็นคำพูดมีความหมายที่คมมาก ฉันยังไม่เคยได้ยินมาก่อน ว่าคนเราหลงอารมณ์ ก็เหมือนหลงป่า ใช้ได้ดี ซำมลิต ดี ฉันจะเรียนรู้ไว้ แล้วนั่งหลับตา ซำมลิตเห็นอะไร หรือ เห็นทางออกจากป่า จากการนั่งหลับตา”

พระอาจารย์ : “เขาเรียกว่า ทำ สมาธิ”

ฝรั่ง : “ทำสมาธิ แล้วได้อะไร นั่งหลับตาเฉยๆ จะไปเห็นอะไร รู้อะไร ทางจีน ทิเบต อินเดีย ฉันเอง ก็เคยเห็น คนเอเชียทำกันมาก บางประเทศก็ไม่ใช้พุทธศาสนา ฉันก็เห็น เขานั่งหลับตากัน ฉันเองสงสัยไม่กล้าถาม เห็นซำมลิตทำอยู่ วันนีขอ ถามหน่อย ว่านั่งหลับตากันนานๆ อย่างนี้ เพื่ออะไร”

พระอาจารย์ : “มันหลายสาเหตุ หลายความต้องการ ทำสมาธิเหมือนกัน แต่ความหมายไม่เหมือนกัน คนอื่นฉันไม่ขอตอบ แต่สำหรับฉัน นั่งหลับตา ก็เพื่อจะให้เห็นว่า มันไม่เห็นอะไร”

ฝรั่ง : “ซำมลิต ...หลับตามันก็ไม่เห็นอะไรอยู่แล้ว แล้วซำมลิต หลับตาเพื่อให้เห็นว่า ไม่เห็นอะไร ไปทำไมให้ยุ่งยาก”

พระอาจารย์ : “มันคนละความหมายที่แกเข้าใจจิบ ตอนลืมนตาแกเห็นอะไรต่อมิมะไรมากมายใช้ไหม พอหลับตาทุกสิ่งทุกอย่างหายหมด ไม่มีเหลือ แสง สี รูปทรง สูง ต่ำ ดำขาว แม้มันจะอยู่ตรงหน้า มันก็มองไม่เห็นใช้ไหม ทีนี้ เมื่อฉันลืมนตาขึ้นมา ฉันก็ทำความรู้สึก ว่าทุกอย่างมันก็ไม่มี เหมือนเช่นที่ ฉันหลับตา จะเห็นก็สักแต่ว่าเห็น ฉันไม่หลงยึดถือไปกับสิ่งที่เห็น มี ความรู้สึกเหมือนนั่งหลับตาอยู่ แม้จะลืมนตาขึ้นดู ฉันก็ไม่เห็นเหมือน เช่นหลับตา ฉันนั่งหลับตาบ่อยๆ ก็เพื่อให้ใจเคยชินกับสิ่งเหล่านี้ ให้ใจ มันเคยชินว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็น มันไม่เห็น จะมีอะไร”

ฝรั่ง : ช่างลึกลับ ...ช่วยสอนให้ฉันนั่งสมาธิหน่อยเถอะ ฉันเข้าใจ แล้ว คำสอนของทางพุทธศาสนาลึกซึ้งมาก “เพราะว่าเห็นจึงหลับตา จะได้ว่ามันไม่เห็นเพราะว่าไม่เห็นแม้ลืมนตา ก็รู้ว่าสักแต่เห็น สักแต่ว่าเห็น ก็เหมือนไม่เห็น จึงไม่ไหลไปกับกระแสของสิ่งที่เห็น” โอ้ว...ยิ่งพูดยิ่ง งง แต่พุ่งเข้าทางโสต ทางความคิดที่ฉันมี

พระอาจารย์ : “คราวนี้ รู้หรือยังว่า นั่งสมาธิหลับตาเฉยๆ ในความหมายของแกได้อะไร”

ฝรั่ง : “รู้แล้วๆ ได้ความไม่เห็นอะไรเลยนี่เอง”

พระอาจารย์ : โอ้รู้อะ ยังรู้อะจริง นี่เป็นแค่เบสิคอนุบาลๆ ทางพุทธศาสนา สำหรับแกจิบ แต่ถ้าเข้าใจในเรื่องอนุบาลนี้อย่างถ่องแท้ ก็เป็นต็อกเตอร์ระดับศาสตราจารย์ในทางพุทธศาสนา ด้วยเรื่องเพียงแค่นี้เรื่องเดียว เรื่องอื่นๆ ก็แค่ “ทำไปตามหน้าที่”

การนั่งหลับตาต่อให้แก่นั่งไปยันตายอีกล้านๆปี แกก็ไม่รู้อะไร มีผลและความรู้แบบโลกๆ ที่เขารู้จักกันเท่านั้น ไม่สามารถ นำออกไปจากอาการหลงป่าได้ สมาธิที่แกจะฝึกจากฉันนี่ เป็นสมาธิที่ไม่ “บริสุทธิ์” และเป็น การข้ามขั้นด้วยความอยาก ถ้าเป็น ทางพุทธ ไม่มีผลอะไรเลย เหมือนๆ กับชาวพุทธทั่วๆ ไป ตามสำนักต่างๆ ที่สอนที่ทำกันอยู่ทุกวันนี้

พวกเขา ข้ามขั้นไปฝึกอารมณ์ของผู้พ้นโลก อารมณ์ของผู้ที่หาย จากการหลงป่า ในขณะที่ตัวเขาเองยังเพลินอยู่กับการเที่ยวป่า ไม่มีสติรู้ พอ ว่าตัวเองนะ “กำลังหลง” เรียกว่า “หลงป่าสมาธิ” จึงมีนักสมาธิ มากมาย ที่อวดเด่นอวดดัง เพราะนั่งมานาน นั่งนานจนผมหงอก ยิ่งหงอกเท่าไร ก็ยิ่งหลงเท่านั้น แถมพาให้คนอื่น เขาหลงไปด้วย ด้วยไอ้คน หลงหลังๆ นึกว่าไอ้หัวหงอกๆ นี้ เป็นทาร์ซาน จึงยึดเกาะไว้

เพราะ ทาร์ซานต้องมีความสามารถนำพวกเขาออกจากป่าได้แน่ แต่ส่วนใหญ่ หารู้ไม่ว่า ไอ้ตัวทาร์ซานนี้ มันก็หลง หาทางออกไม่เจอเหมือนกัน ถึงได้ กลายเป็นทาร์ซาน และก็เป็นทาร์ซานหัวหงอก เพราะหลงมานาน และฉันเองเจอทาร์ซานพวกนี้มาเยอะ ทำเอาฉันหลงหนักมาแต่ก่อนเก่า ตอนนี้นี่ฉันเป็น ทาร์ซานเองแล้ว

แต่ก็ยังเป็นทาร์ซานที่ยังหาทางออก ไม่เจอ เพียงแต่เป็นทาร์ซานที่มีลายแทง แสดงให้เห็น หนทางที่ออกจากป่า ลายแทงนี้ เป็นลายแทงทางพุทธศาสนา รู้ยาก เข้าใจยาก สำหรับแกจิบ แต่ขอรับรองว่า ไม่พาแกไปอดตายแน่ๆ ! พอเข้าใจไหมจิบ

ฝรั่ง : “หลับไปแล้ว”